

Аплодуйте акторам,
завжди аплодуйте акторам!
Не шкодуйте долонь,
не вважайте ніколи за сором
прохопитись невлад,
не до речі, невчасно,
не дивіться на того,
хто реагує мовчазно,
на суворого критика
з першого крісла в партері,
для якого мистецтво — як друга вечерея.

Аплодуйте акторам —
щасливим і змученим горем.
Нависає туман
над Балтійським застудженим морем.
І Нева не тече.
І остання вже роздана пайка.
І злетіти не може
знесилена голодом чайка.
Все на світі, крім серця,
здається, замерзло...
А на сцену ступає
суворий і сивий маестро.
Ніжність, гордість, бої —
у його обморожених пальцях.
Дорогі ви мої,
нездоланні мої ленінградці,
не подужати вас
ні багнетом, ні страхом,
ні змором,
поки ви аплодуєте вашим акторам...
Аплодуйте акторам —
в Кремлівському палаці і під осокором
в їх високій судьбі і в маленькій,
котрої не сором:
що живуть вони, як споконвічні туристи,
що сорочку їм
стомлена жінка не випере чисто,
що доводиться їм мимоволі радіти, —
бо нездатні вони
на мистецьких харчах

розжиріти...

І нехай ані терни,
ні мотлох життєвий, ні втрати
не завадять нам
роль на землі свою чесно зіграти!
І прекрасність цього
не збагнути хіба що потворам...
Аплодуйте, будь ласка,
завжди — аплодуйте акторам!

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.